

ERIN HUNTER

SURVIVOR
DEGS

DE
HONDENSTORM

Met speciale dank aan Inbali Iserles

Voor Noah Alexander

Oorspronkelijke uitgave: *Survivors: Storm of Dogs*

© 2015 Working Partners Limited

Deze uitgave: 2017 © SU Books, een imprint van WPG Uitgevers België nv,

Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen en Sandra C. Hessels

www.wpg.be - info@wpg.be

Vertegenwoordiging in Nederland:

WPG Media BV

Wibautstraat 133

1097 DN Amsterdam

Postbus 1050

1000 BB Amsterdam

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: unimak, Melina Oberscheven, Hamburg, Germany

© 2016 Beltz & Gelberg in der Verlagsgruppe Beltz

Omslagvormgeving: Publilin

Vormgeving binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

ISBN 978 90 02 26434 4

D/2017/0034/311

NUR 283

Voorwoord

Lucky schrok wakker en sprong overeind op alle vier zijn poten. Er kroop een tinteling van angst over zijn rug die als een hete brok in zijn keel bleef steken. De drang om te vluchten duizelde hem bijna, maar hij kon geen kant op. Zijn ogen schoten naar de metalen staven die zijn uitweg blokkeerden.

De geur van andere honden steeg samen met hun angstige gekef en gejammer op. Lucky schudde verward zijn vacht uit. Hij herkende deze plek...

Het Vanghuis!

Hoe was hij hier ineens weer terechtgekomen? Hij draaide zich om naar de kooi naast hem en snuffelde paniekerig of hij Snoes' aanwezigheid rook. Ja, daar was haar vriendelijke, geruststellende geur die zijn snorharen deed trillen.

'Snoes? Snoes, er komt iets aan. Iets ergs.'

'Ja, ik voel het! Wat gebeurt er toch?' Snoes' geflaf klonk schrill en paniekerig.

Lucky stootte met zijn voorpoten tegen het metaal van het deurtje, maar het gaf niet mee. Langs de wand vol kooien steeg een gejammer op. Het was net als de vorige keer – ze zaten allemaal gevangen.

'Snoes!' blafte hij. 'Ik denk dat het weer gaat gebeuren! De Grote Grom! Voel jij het ook?'

Hij hoorde haar schuifelen en zich tegen de metalen wand tussen hen in aan drukken. 'Maar dat is al voorbij, Lucky', jammerde ze. 'Dat is al achter de rug. Dat kan niet nog een keer gebeuren!' Ondanks de angst in haar stem wisten de woorden van de snelhond hem gerust te stellen. Snoes heeft gelijk. De Grote Grom is al geweest en we zijn ontsnapt. We hoeven nu niet meer bang te zijn - het is maar een nare herinnering. De grond begon te schudden, en hij hoorde het barsten en kraken van de scheurende hardstenen boven zijn hoofd. De andere honden in het Vanghuis jankten in paniek. Hun angstgeur walmdde in misselijkmakende golven van hen af. Lucky blafte over het gejank van de honden heen: 'Je hebt gelijk, Snoes! Het is al voorbij, het kan niet nog een keer gebeuren!' Zijn onzekerheid klonk echter door in zijn stem. 'En zelfs als dat wel zo is, dan nog hebben we de vorige keer weten te ontsnappen. We hebben het overleefd.'

Er klonk weer een luid gekraak en nu dwarrelde er stof neer uit het plafond alsof het sneeuwde. Lucky knipperde vlug achter elkaar, nauwelijks in staat om iets te zien.

'Maar er is iets wat nu anders voelt', jammerde Snoes. Lucky's keel voelde dichtgeknepen, en zijn staart zakte omlaag tegen zijn zij aan. Wat de snelhond zei, klopte. Al die keren dat hij over de Grote Grom had gedroomd, had Lucky geweten dat ze zouden ontsnappen. Maar nu...

Hij kreeg niet eens de tijd om die gedachte af te maken. De grond begon hevig te schokken en hij verloor zijn evenwicht. Hij landde met een klap op zijn zij. Vervolgens hoorde hij metaal scheuren en heldersteen barsten. Honden jankten het uit van angst toen de vallen waar ze in zaten kantelden en op de opensplijtende grond terechtkwamen. Door de nevel van witte stof heen zag Lucky de ene kooi tegen de andere drukken en de

honden erin verpletteren. Hij krabbelde overeind op zijn poten, zijn ogen wijd opengesperd in afschuw. Op dat moment begon zijn eigen kooi te schudden en te schuiven.

'Lucky! Help me!' blafte Snoes, die met haar klauwen aan de deur van haar kooi krabde.

Zodra hij haar stemgeluid hoorde, zette hij zich schrap. Hij stak zijn poot door de metaaldraad aan de voorkant van zijn kooi en probeerde eruit te wurmen. 'Ik kom eraan!' verzekerde hij haar. Maar terwijl hij de metaaldraad opzij probeerde te trekken, voelde hij een prikkelende onzekerheid over zijn ruggengraat kruipen. Een deel van het Vanghuis had nu moeten instorten, en door die klap zou Snoes' kooi op de grond vallen zodat hij opensprong, waardoor een hoek van de metaaldraad van Lucky's kooi kapotgetrokken hoorde te worden. Zo hadden ze weten te ontsnappen. Maar deze keer was het anders...

De grond schokte nu veel heviger, en het lawaai was oorverdovend: scheurend metaal, vallende brokstukken en panisch geblaf. Lucky's kooi schoot met een ruk naar voren, en met een tweede zetje viel hij met een klap op de hardsteengrond. Ondersteboven. Er schoot een brandende pijn door Lucky's rug en hij jankte. Ik dacht dat dit een droom was! zei hij tegen zichzelf. Ik hoor in een droom toch geen pijn te voelen? Had hij het mis? Gebeurde dit echt?

Hij kromp ineem van de pijn, maar krabbelde overeind en bereidde zich voor op de ontsnapping. Brokken puin kwamen uit het plafond vandaan en regenden neer op de kapotte kooi. Lucky schuifelde naar voren en stak een voorpoot uit om naar buiten te klimmen.

Maar het deurtje van zijn kooi was niet opengesprongen.

Hij tuurde door het stof en puin tot hij Snoes zag. Ze trapte woest met haar voorpoten tegen de zijkanten van haar kooi. Ze

bevond zich niet erg ver van Lucky vandaan, maar ze waren van elkaar gescheiden door metaaldraad en afbrokkelend hardsteen. Haar donkere ogen ontmoetten de zijne, en toen gooide ze haar hoofd achterover en huilde. 'Zo is het niet gegaan! We zijn weggekomen uit het Vanghuis! Het is de bedoeling dat we ontsnappen!'

'We zijn ook ontsnapt!' blafte hij terug. 'We zullen dit overleven!' Met een enorme inspanning wierp hij zich tegen de deur van zijn kooi. Hij deed er alles aan om die open te dwingen. Met een vlaag van euforie voelde hij het deurtje onder zijn poten kraken. Hemelhonden zij dank, mompelde hij stilletjes voor zich uit.

Op dat moment begon het plafond te trillen en Lucky kromp verward ineen. De muren schudden nu gevaarlijk – de kooi trilde als een blad in de wind. Opeens was de lucht vervuld van het gieren van scheurend hardsteen. Toen stortte Lucky's hele wereld in.

Een

Lucky's ogen schoten open en een angstig gejammer ontsnapte uit zijn keel. Hij moest op adem komen en spitste zijn oren. De herrie en het gejangk van het Vanghuis waren verdwenen.

Het was een droom! We hebben het wel overleefd!

Hij haalde diep adem en voelde de opluchting door zijn lijf glijden. Het was stil in de koele nachtlucht. Hij keek naar buiten door de ingang naar het kamp en zag een briesje spelen met de bladerloze takken van de bomen langs de rand van het territorium. Hij zag de met gras begroeide heuvel vlak bij de top van de kliffen, de plek waar hij en het reddingsteam hun Troep hadden teruggevonden na de mislukte poging om hun vriend, Ferro, te redden. Snoes had besloten dat ze hier zouden blijven, ondanks de gevaren; ze hadden al te veel energie besteed aan het eindeloos zoeken naar een veiliger schuilplek.

Lucky draaide zich om naar Snoes, de Alfa van de Troep en zijn nieuwe partner. De snelhond lag tegen Lucky's zij aan, haar warme lichaam geruststellend tegen zijn vacht. Haar borstkas bewoog op en neer in haar slaap. Er trok een spiertje in haar roomkleurige snuit, maar het ontspande weer en ze snurkte zacht. Lucky voelde zijn snorharen tintelen met

een herkenbaar gevoel van tederheid. Heel voorzichtig likte hij haar neus. Snoes snoof even, maar werd er niet wakker van.

Lucky kwam overeind en rekte zich uit voor hij het kamp rondkeek. Het was een soort grot, bestaande uit heggen en klimplanten. Het was het beste hol in het hele territorium, ooit afgebakend door hun vorige Alfa, de half-wolf. Hij huiverde toen hij aan hem dacht. De verrader! Hij had de kant van Lemmet en de Woeste Honden gekozen.

Lucky wandelde door het kamp en stapte op bevroren gras dat onder zijn poten knerpte. De bomen en de helling van het land hielden de ergste wind die over het Oneindige Meer aankwam tegen, maar toch drong de ijzige kou door zijn vacht heen en hij rilde. De hemel was net een dikke, donkere vacht vol kleine, glinsterende sterren die als waakzame ogen op hen neerkeken. Lucky stapte voorzichtig tussen zijn slapende troepgenoten door, die onder struikjes bijeen gekropen lagen. Ze waren niet allemaal even graag hierboven op de kliffen gebleven, zo dicht bij het verlaten langbeenstadje onder hen waar de Woeste Honden hun kamp hadden opgeslagen. Maar Snoes was vastberaden geweest: ze mochten voorbij de heuvels gaan om te jagen zolang er weinig prooidieren waren, maar de Troep ging nergens naartoe. Dat constante rondtrekken was uitputtend. Ze hadden een basis nodig, een territorium dat te verdedigen viel, een kamp dat ze hun thuis konden noemen.

Geen van de honden was tegen haar in gegaan.

Lucky had ook graag willen blijven... maar dan om heel andere redenen.

Terwijl Lucky tussen de honden door sloop, viel zijn blik op Storm. Haar slapende vorm vertoonde stuiptrekkingen van

spanning en haar bovenlip krulde omhoog zodat een lange, witte snijtand zichtbaar was. Onder haar vacht spanden haar spieren zich - zelfs in haar slaap zag ze er gevaarlijk uit. Lucky bleef even staan en draaide zijn oren naar achteren. Hij vroeg zich af waarover ze droomde dat ze zo gespannen was. De Grote Grom kon het niet zijn; die had voor haar geboorte plaatsgevonden.

Een lage snauw ontglipte uit Storms mond en Lucky verschoof ongemakkelijk van de ene poot naar de andere. Herleefde ze het wrede gevecht met haar nestbroertje, Snijtand? Er was bijna een hele reis van de Maanhond voorbijgegaan sinds dat gevecht, en Storms lelijke paarse littekens waren bijna genezen. In de zogenaamde Woestheidstest van de Woeste Honden hoorde de ene hond de andere te doden, maar ze hadden het beiden overleefd. Storm had bewezen hoe volwassen en vol zelfbeheersing ze was door het leven van haar broertje te sparen, ondanks zijn meedogenloze aanval. Als hij terugdacht aan de loyaliteit en veerkracht van de jonge hond, voelde Lucky zijn borst weer opzwellen van trots.

Met een plotselinge beweging sprong Storm overeind. Ze had haar ogen wijd open en ze schoten heen en weer in het donker alsof ze verwachtte haar vijand aan te treffen. Haar blik viel op Lucky, en ze ging zachtjes kwispelend weer zitten. Hij liep op haar af en drukte zijn neus tegen de hare. 'Hoe voel je je?'

Storm strekte haar voorpoot. 'Stukken beter. Kijk! Het doet geen pijn meer als ik er gewicht op zet!' Ze liet het zien door in een cirkel om Lucky heen te stappen.

Lucky bestudeerde haar gezicht. De krassen rond haar snuit waren netjes genezen, maar het ontbrekende stukje van

haar linkeroor zou nooit meer aangroeien. Hij wierp een blik op de honden die vlakbij sliepen. 'Laten we even buiten de slaapplek verder praten.'

De jonge Woeste Hond knikte en volgde hem naar de eerste paar lage bomen op weg naar het meertje. 'Waarom ben jij al eerder wakker dan de Zonnehond?'

Lucky zuchtte. Als hij Storm over zijn droom vertelde, zou hij haar hooguit bang maken. 'Tijdens IJswindtijd slaapt de Zonnehond steeds iets langer. Die luxe hebben wij honden niet.' Hij draaide zijn hoofd opzij en snoof de lucht op, ook al probeerde hij dat voor Storm te verbergen. Hij meende de scherpe geur van sneeuw te ruiken.

'Hoe langer we slapen, hoe kwetsbaarder we zijn voor een aanval', stemde Storm in. Ze wachtte even en hield haar donkere hoofd schuin. 'Maar misschien slapen de prooidieren dan ook wel langer. Wie weet valt de jacht dan een keer mee!'

Lucky kwispelde bemoedigend met zijn staart. 'Het valt te proberen.' Hij wilde er zelf ook graag op uit, om te speuren tussen de bomen en langs de rand van het territorium naar de kliffen toe. De Verkenningshonden hielden het gebied dag en nacht in de gaten, maar er was geen teken meer geweest van hun vijanden sinds het gevecht tussen Storm en Snijtand. Maar Lucky wist dat de Woeste Honden het niet zouden opgeven. Zolang Lemmet en haar aanvalshonden zich daarbuiten ergens ophiielden, zou zijn Troep altijd in gevaar zijn.

De Zonnehond stak net zijn snorharen boven de horizon uit toen Storm bij Lucky kwam staan. Ze liet een grote, dikke vogel met bleke, geelbruine veren die uitliepen in grijze

uiteinden op de grond vallen naast de vogel die Lucky al had gevangen. Hun gezicht was zwart, net als de lange halzen van de dieren, op brede witte vlekken achter hun snavel na. De afgelopen dagen had Lucky hele Troepen van dit soort vogels boven zijn hoofd voorbij zien vliegen over het Oneindige Meer. Ze kwamen allemaal uit dezelfde richting, elke Troep achter zijn eigen Alfa aan.

Hoe weten ze allemaal waar ze naartoe moeten? vroeg hij zich, niet voor het eerst, af. Zouden vogels dingen aanvoelen die honden niet merkten, zoals waar de lucht warmer werd? Volgden ze de Zonnehond naar landen waar hij nooit in slaap viel en altijd fel straalde?

Diverse vogels waren op de rotsen bij de kliffen neergestreken. Zo hadden Lucky en Storm hun prooi weten te vangen. Hoog in de lucht waren de vogels elegant en snel, maar op de rotsen waggelden ze maar onbeholpen heen en weer.

Lucky en Storm namen de prooidieren mee en liepen terug naar het kamp. De andere honden waren nu wakker en rekten zich uit in het zwakke licht van zon-op, terwijl Daisy, die over de Troep had gewaakt terwijl iedereen sliep, een tukje deed op de slaapplek van de Verkenningshonden. Zodra de andere honden opgewonden keften toen ze Lucky en Storm zagen naderen, tilde ze haar hoofd op.

Kever rende rondjes rond de terugkerende honden en likte zijn lippen. Zijn nestzuster, Doorn, deed met hem mee en sprong op de vogels af om er onzeker aan te snuffelen.

‘Wat zijn dat?’ Ze stak haar poot uit en gaf een van de twee een duwtje. ‘Ik heb nog nooit zo’n lange nek gezien!’

Kevers ogen werden groot en hij bleef staan. ‘Alleen Lucky kan zulke rare wezens vangen!’ kefte hij vol ontzag. ‘De Zielhonden staan ons bij!’

Lucky wist niet goed wat voor vogels het waren, maar voor hij antwoord kon geven, kwam Maan naar haar pups toe gelopen. ‘Dat zijn ganzen’, zei ze met haar puntige zwarte oren schuin weggedraaid.

Kever werd er niet minder enthousiast op nu hij wist hoe het dier heette. ‘Lucky, denk je dat jouw Vaderhond misschien een Zielhond was?’ blafte hij.

Snoes kwam uit haar slaapplek vandaan en keek Lucky aan, haar hoofd schuin in een geamuseerde houding.

Ze lacht me uit – of in elk geval Kevers heldenverering van mij.

‘Nee’, zei Lucky vlug en verlegen. ‘Nee, dat was hij vast niet, Kever.’

Lucky keek om naar de pup. Hij was iets kleiner dan zijn nestzuster. Net als hun Moederhond, Maan, had hij een zwart-met-witte vacht, maar hij had een stompe snuit en brede ledematen. *Hij lijkt met de dag meer op Ferro. Ik denk dat hij op zoek is naar iemand die de plek van zijn Vaderhond kan innemen.*

Nadat de honden de ganzen met elkaar hadden gedeeld en op volgorde van rang – van Snoes tot aan Lolly, de Omega van de Troep – hadden gegeten, kwamen enkelen bijeen voor een gevechtstraining met Storm. Terwijl de anderen toekeken, deed de jonge Woeste Hond voor hoe je een aanval kon ontwijken en klappen moest blokkeren.

‘Snelheid is de sleutel’, vertelde ze hen. ‘Je tegenstander zal je niet zien aankomen. Het doel is om de overmacht te krijgen, de ander tegen de grond te drukken en hem bij zijn keel op zijn plek te houden.’

Lucky bekeek het verzamelde groepje honden en wachtte nerveus hun reacties af. Mickey en Swift deden hun best om

Storms duik met uitgestoken voorpoten na te doen. Bruno stak zijn poot met een norse grom uit terwijl Bella en Martha om de beurt oefenden met het blokkeren. Zelfs Jengel, die normaal gesproken de eerste was om te zeuren over gevechtstraining, keek vol interesse toe. Vanbinnen slaakte Lucky een zucht van verlichting. Geen van de honden leek het erg te vinden instructies van Storm te moeten opvolgen, ongeacht hun rang.

Het is goed voor iedereen dat de regels nu minder strikt zijn dan onder het leiderschap van de half-wolf. Storm beschikt over vaardigheden die ze kan doorgeven; het zou dom zijn als we de hiërarchie dat in de weg zouden laten staan. Samenwerken... daar draait het allemaal om binnen een Troep.

‘Daisy, mag ik bij jou laten zien hoe de manoeuvre werkt?’ vroeg Storm. ‘Het doet geen pijn.’

De kleine witte hond met de dikke vacht blafte van opwinding en stond meteen ter attentie. Storm kwam met ontblote snijtanden op haar af. Toen Daisy de aanval van de Woeste Hond probeerde te blokkeren, dook Storm omlaag, weg bij Daisy’s kaken. Ze greep de kleine hond bij haar hals en eventjes drukte ze Daisy tegen de grond. Daarna sprong ze naar achteren en Daisy rolde door tot ze weer op haar poten stond.

Storm gaf haar een vriendschappelijke lik en wendde zich tot de anderen. ‘Proberen jullie het nu zelf maar.’

‘Voor mij is het veel moeilijker’, jammerde Doorn. ‘Mijn mond is niet zo groot als de jouwe. Zelfs niet wanneer ik volwassen ben. Ik zal mijn kaken nooit rond de nek van een andere hond kunnen klemmen.’

Storm blafte vastbesloten: ‘Elke hond kan dit, ook de kleinere. Het heeft niets met omvang te maken, maar met

zelfvertrouwen. Het doet er niet toe of je iemand stevig vast hebt of niet. Een vijand – elke vijand – zal in paniek raken als hij snijtanden tegen zijn keel voelt drukken.’

Lucky twijfelde niet aan de waarheid hiervan, maar vroeg zich wel af hoe Storm dat wist. En waar had ze die techniek van wegduiken en blokkeren geleerd? Ze was opgevoed door de Wilde Honden, niet door de Woeste Honden. Ze had deze dodelijke manoeuvres nooit voorgedaan gekregen.

Waarschijnlijk wist ze instinctmatig hoe ze moest vechten.

Hij was blij dat de verrader van een half-wolf er niet was om dit mee te maken. De oude Alfa had Storm nooit vertrouwd.

Lucky’s staart zakte iets omlaag bij die gedachte, en hij keek toe terwijl Kever zijn plek vlak voor Doorn innam. De donkere snuit van de pup trilde, en hij deinsde een stap naar achteren.

Hij is bang dat zijn nestzuster zijn keel doorbijt! besepte Lucky.

Was deze oefening niet te ruw voor deze jonge honden?

Doorn sprong op hem af en gaf hem een duwtje met haar snuit, zoals Storm dat had gedaan, vlak voor ze omlaagdook naar Kevers keel. De jonge hond bewoog vlug en kefte triomfantelijk, maar haar nestbroertje schudde zich, wist zich te bevrijden en bracht haar uit balans. Doorn rolde zich op haar zij, en Kever plantte zijn voorpoten op haar flank om haar tegen de grond te drukken.

Daarna keek hij zenuwachtig op naar Storm. ‘Sorry... dat had niet moeten gebeuren, maar ik...’ Hij deinsde met hangend hoofd achteruit, en zijn nestzuster kwam met een verontschuldiging gejammer overeind.

Er gleed een rilling van bezorgdheid over Lucky’s rug. Maans pups waren maar iets jonger dan Storm, en toch krompen ze voor haar ineen. *Komt dat door Storm zelf? Is het een of andere natuurlijke dominantie?*

De jonge Woeste Hond gaf Doorn een duwtje. ‘Maak je niet druk, je bent het nog aan het leren! Je moet oefenen om beter te worden.’ Ze draaide zich om naar Kever. ‘En je hoeft je niet te verontschuldigen voor het feit dat je goede instincten hebt – die kunnen je in een gevecht juist redden.’

Lucky’s spanning zakte weg, en zijn staart kwam omhoog om opgelucht heen en weer te zwaaien. *Storm is niet de kwade aanvalshond die Alfa in haar zag. Ze toont geduld en begrip. Ze lijkt meer op ons dan op de Woeste Honden.*

Met een gevoel van trots draaide Lucky zich om en hij wandelde tussen de bomen door. Hij hoefde Storm niet in de gaten te houden. *Ik vertrouw haar.* Zijn poten liepen knerpend over het bevroren gras toen hij de rand van het territorium weer opzocht waar de kliffen boven het Oneindige Meer uitstaken. De lucht was zo zout en koud dat hij dwars door Lucky’s vacht heen drong. Grijs wolven pakten zich samen in de hemel, wat een omslag in het weer beloofde. Hij sloot zijn ogen en dacht aan de kolkende sneeuw die hij had gezien in de dromen die hij had gehad: de dromen over de Hondenstorm. Toen hij zijn ogen weer opende, dacht hij even een schim van een donkere vacht tussen de bomen door te zien sluipen.

Lucky’s adem stakte in zijn keel. Hij knipperde en tuurde naar de bomen. Had hij het zich verbeeld? Hij sloop onopvallend over de bevroren grond en deed zijn best om zo stil mogelijk te zijn. De lucht voerde geen enkele geur mee, en er waren ook geen pootafdrukken in de harde grond gemaakt. Hij onderzocht de cirkel van bomen, met zijn snuit laag bij de grond. Er was geen spoor van een onbekende hond, maar Lucky wist dat hij iemand had gezien. Zijn nekhaar ging overeind staan terwijl hij de horizon af staarde.

Liep er soms een hond rond die hem bespioneerde?

Vanuit de vallei hoorde Lucky het gekef van de Wilde Troep opstijgen. Waarschijnlijk zat de trainingssessie erop. Het was vreemd en verontrustend om ze zo vrolijk en op hun gemak te horen blaffen terwijl de spanning als een stel mieren door Lucky's eigen buik kriebelde. Met een laatste blik over zijn schouder draaide hij zich om en liep terug naar het kamp.